Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 14 | 15. JULI 1922 | 1. AARGANG

Er sjælens frelse av større værdi end rigdom og ære?

Av ældste *Erastus Johnsen.*

> Ti hvad gavner det mennesket, om han vinder den ganske verden, men tar skade paa sin sjæl? eller hvad kan et menneske gi til vederlag for sin sjæl?
> Math. 16. kap. 26 v.

I menneskets stræben efter de jordiske ting, som er forgjængelige er de mer eller mindre tilbøielig til at forsømme det mere nødvendige, nemlig *livsens brød.* Det er fordelagtigere for mennesket at samle sig skatter i det uforgjængelige forraadshus. Om man anvender sin tid, energi og evner til at samle sig skatter her paa jorden, er alt forgjæves, naar tiden kommer at man maa forlate denne prøvestand, ti der staar skrevet «nøken kom vi til verden og nøken gaar vi herfra».

Naar man læser det 10. kap. av Math. evg. om Herrens instrukser til de tolv som skulde være hans specielle vidner, lægger han særlig vegt paa nødvendigheten av ta vare paa sin sjæl. Han gav dem magt og myndighet til at utdrive onde aander, og til at helbrede al sygdom og skrøpelighet.

De var instruert at de ikke skulde gaa paa hedningenes eller samaritanernes veier, men heller gaa til de fortapte faar av Israels hus. Naar de gik ut skulde de prædike

at himmerikes rike var kommet nær. De skulde helbrede de syke, rense de spedalske, opvække de døde, utdrive djævler. I har annammet det for intet, gir det for intet. De var lært, at de ikke skulle gjøre forretning av evangeliet. Det skulde hverken kjøpes eller sælges, men gis til andre likesom de selv hadde mottat det. De skulde ikke ha guld, sølv eller kobber i deres belter, de skulde ikke ha nogen overflødige kjortler eller sko, ti en arbeider er sin føde værd.

Her ser man hvordan Herren tilveiebringer en utvei hvorved mennesket blir istand til at nyte velsignelser, idet det var tillatt at skjænke hans tjenere føde og klæder; han har selv sagt, at hvo som annammer en profet, fordi han er en profet, skal faa en profets løn, og hvo som annammer en retfærdig, fordi han er retfærdig, skal faa en retfærdigs løn, og hvo som gir en av disse ringe kun et bæger koldt vand at drikke fordi han er en discipel, sandelig sier jeg eder, han skal ingenlunde miste sin løn. Likesom der var store velsignelser ved at motta disse tjenere, var der likesaa store straffedommer forbundet med at forkaste dem. Til disse, som forkastet dem skulde dommen bli strengere end den som kom over Sodoma og Gomorra. Der var tilsynelatende ingen lyse utsigter, ingen glimrende kariére, han utmalte for dem, ti som han uttrykte det: «Jeg sender eder som faar midt iblandt ulve». Han formante dem, at de skulde vogte sig for menneskene, ti de skulde overantvorde dem til raadet og hudstryke dem i deres synagoger, og at de skulde føres frem for fyrster og konger og hates av alle for hans navns skyld. Men alt dette skulde de betragte som intet imot sjælens frelse; de skulde ikke frygte for den som kunde slaa legemet ihjel, men heller frygte for den, som kan fordærve baade sjæl og legeme i helvede.

I Math. 19. kap. tales der om en rik yngling. Denne unge mand hadde sikkerlig levet et pletfrit liv, han hadde holdt budene fra sin barndom, men det ser ut som han følte at han allikevel fattedes noget og med ønske om oplysning søkte han frelseren med dette spørsmaal: «Gode mester, hvad godt skal jeg gjøre at jeg maa ha det evige

liv?» Svaret han fik var: «Hold budene». I bevidstheten om at han hadde gjort dette svarer han frimodig: «Alt dette har jeg gjort ifra min barndom av» og spørger: «Hvad fattes mig endnu?» Da fik han et svar som rørte ved det ømme punkt: «Vil du være fuldkommen, da gak hen, sælg hvad du har og gir de fattige det og du skal ha et liggendefæ i himmelen, kom og følg mig». I det hans hjerte var bundet ved denne verdens gods, gik han meget bedrøvet bort. Ti hos ham var rigdom og ære av større værdi end sjælens frelse.

I Lukas 12. kap. beskriver evangelisten os om Kristus i landet Peræa, øst for Jordans flod, omringet som sædvanlig av en stor mængde folk, paaminder han dem atter vigtigheten av at ta vare paa sin sjæl.

I blandt denne store mængde var et menneske, hvis tanker var heftet ved det verdslige. Han henvender sig til frelseren og beder ham hjælpe sig i sin arvesak. «Mester sig min broder at han skifter arv med mig». Men Kristus, som aldrig blandet sig i landets affærer, svarte ham: «Menneske, hvo har sat mig til dommer eller deler imellem eder?» og da vendte han sig til mængden igjen og sa: «Se til og vogter eder for gjerrighet. Ti ingens liv bestaar i at ha overflødig gods,» og han talte en lignelse til dem. Der var en rik mand, hvis land hadde baaret vel, og han tænkte ved sig selv og sa: «Hvad skal jeg gjøre. Jeg har ikke rum hvori jeg kan samle mine frugter». Og han sa: «Dette vil jeg gjøre. Jeg vil nedbryte mine lader og bygge dem større og jeg vil samle deri al min avling og mit gods og jeg vil si til min sjæl: «Sjæl, du har meget godt i forraad til mange aar. Gi dig tilro, æd, drik, vær glad.» Men Gud sa til ham: «Du daare, i denne nat kræves din sjæl av dig, men hvem skal det høre til som du har beredt?»

Saaledes den som samler sig liggendefæ og ikke er rik i Gud. Hvori bestod denne mands daarskap? Det kunde ikke være, at han hadde dyrket sit land vel, ti det er uten tvil behagligt i Herrens øine at ta vare paa det som han har betroet os, heller ikke kunde det være, at han vilde skaffe plads for sine produkter, endog han

kunde ha anvendt sit overflødige gods mere fordelagtig i at gi det til de trængende, men egenkjærlighet idet han bare søkte at tilfredsstille sin egen sjæl og glemte at anerkjende Gud, som giveren av alt, ti Herren har sagt: «Ved intet fortørner menneskene Gud mere end dermed at de ikke anerkjender hans haand i alle ting» (Paktens bok 60. kap. 21. v.) Salomon sier ogsaa at det er en daarskap og forfængelighet at samle for dem som kommer efter. Ti hvem vet om han blir en vis eller en daare, og han skal dog herske over mit arbeide. I Lukas 16. kap. gir han en lignelse om en som levet i luksus, som klædte sig i det bedste og kostbareste som fandtes. Hvert maaltid var som høitidsfest; han hadde tjenere paa høiere og venstre side, som gjorde alt for at tilfredsstille hans begjær, men han levet kun for sig selv og bekymret sig ikke for sine medmennesker. Utenfor hans dør laa en fattig krøpling, uten venner og plaget av sygdom. Han tillikemed hundene laa og ventet paa smulene som blev kastet ut fra den rikes bord. Saaledes var deres stilling her i livet. Den ene levet i luksus og uten omsorg for andre end sig selv, den anden i fattigdom, men som taalmodig fandt sig i sin skjæbne. Med Guds kraft blev de begge ført hinsides og der fandt de sin stilling helt forandret. Lazarus paa grund av sin taalmodighet og trofasthet, blev av engelen baaret i Abrahams skjød, mens den rike mand aapnet sine øine i helvede og var i pine, og da han saa Lazarus langt borte i Abrahams skjød, bad han inderlig om at han maatte sendes og dyppe det ytterste av sine fingre i vand og læske hans tunge, ti hans pine var forfærdelig. Og da dette negtedes ham, da tænkte han paa sine brødre som levet det samme liv som han hadde gjort. Da beder han om at Lazarus maatte bli sendt til dem og advare dem, at ikke de ogsaa maatte komme til det samme pinens sted.

Men svaret lød at de har Moses og profetene, og vil de ikke lytte til dem, vil de heller ikke høre en som kommer fra de døde. Dette burde være en lærdom til alle som tragter efter det jordiske og anvender al sin tid i den retning, ti deres gjerninger følger med dem til

deres egen fordærvelse, mens den som sætter sjælens frelse høiest følges av sine gjerninger til ophøielse.

I Daniel 4. kap. læser vi om Nebukadnesar, den store babyloniske konge, som var anerkjendt av profeten Daniel som kongernes konge hvem himlens Gud hadde git riket, magten, styrken og æren, hvis magt naadde til himmelens porte og hvis herredømme naadde til jordens ende. Han hersket over alle mennesker og alt levende som vrimlet paa jorden.

Saalænge som han anerkjendte Gud, som giveren av alt, gik det ham vel; men naar han begyndte at tillægge sig selv æren, blev han advaret i en drøm om natten at dersom han ikke omvendte sig, vilde riket bli tat ifra ham.

Profeten som gav uttydningen paa hans drøm sa at han skulde bli utstødt fra folket og hans bolig være hos dyrene paa marken og han skulde æde urter sammen med dem og vædes av himlens dug, indtil han erkjendte at den høieste har makt over menneskenes rike og kan gi det til hvem han vil. Profeten som forstod hvorledes det vilde gaa ham bad ydmygt om at kongen vilde lytte til hans raad. Han sier: «Derfor o konge, la mit raad behage dig og avbryt dine synder ved retfærdighet og dine misgjerninger ved barmhjertighet mot de elendige, dersom din fred skal ha varighet». Kongen svarte i hovmodighet: «Er ikke dette det store Babel, som jeg har bygget til et kongeligt hus; ved min styrkes magt og til min herlighets ære?» Mens ordene endnu var i hans mund lød en røst fra himlen som sa til ham: «Det skal gaa dig saaledes som det har været dig sagt». Og i samme stund gik ordene i opfyldelse, og han blev utstødt og spiste urter som dyrene og hans legeme blev vædet av himlens dug, indtil hans haar vokste som ørnefjær og han snegler som fugleklør. Og i denne stilling befandt han sig indtil han var villig til at anerkjende himmelens Gud. Likeledes gik det hans søn Belsasar, da han holdt et gjestebud for sine tusen fyrster. Da stemningen av festen var paa det høieste viste der sig en haand paa væggen som skrev. Dette bragte kongen til at skjælve

av frygt, og hans ansigt skiftet farve og hans tanker forvirredes. Straks blev profeten Daniel budsendt, for at han kunde uttyde skriften paa væggen, der betød at han i samme nat skulde miste sit rike, som ogsaa skedde.

Menneskenes magt, herredømme og ære er som intet, naar Herren rører ved det med sin finger; derfor burde enhver bruke sin tid, evner og midler til at sikre sig sin sjæls frelse i Guds rike; ti alt, som er git menneskene her paa jorden er git dem til en hjælp i deres utvikling i det aandelige. Og saalænge som det er anvendt i denne retning er det til deres nytte; men naar man begynder at tilbede gaven istedenfor giveren, da blir det til deres fordærvelse. Derfor burde man tænke paa at sjælens frelse er av større værdi end rigdom og ære.

De ti husholdningsbud.

Nedenstaaende ti husholdningsbud er forfattet av mrs. Clara J. Fagergren, 624 S. 12 East street, Salt Lake City. Hun vandt første præmie, 5 dollar, i en præmiekonkurranse som Civic Center-organisationen avholdt. Budene lyder:

1. Du skal ikke kjøpe mere end du har penger til at betale med.
2. Du skal lære at kjende matvarenes næringsværdi. Vet du at et visst maal melk indeholder mere næringsværdi end samme kvantum østers og er betydelig billigere.
3. Du skal betale hele din husholdningsregning før du lægger ut penger til fornøielser.
4. Du skal ikke spise mellem maaltidene.
5. Du skal ikke gi dine smaapenger ut til brus eller selters.
6. Du skal ikke betale 20 dollar parret for sko med mindre du er millionær.
7. Du skal lære at lage mat av de billige kjøtdeler og ikke ødsle bort dine penger til bifstek og rostbif, hvorav halvparten ofte er ben og talg.

8. Du skal lære dig selv og din familie at spise mere fersk frugt og grønsaker, samt mindre kaker og konfekt.

9. Du skal ikke avlægge brukbare klæder, men du skal bruke dem til klædesprisene falder.

10. Du skal ikke begjære din næstes automobil, ei heller hans hustrus fine klæder; ei heller hans tjenestepike, ei heller hans chauffør; ei heller noget som du ikke eier. Forsøk med godt humør at møte hver dag og at lægge litt til siden for tilfældige utgifter.

Kjendetegnet.

Av ældste *Einar Anthonsen Strand,* Drammen.

Hvormange kirkesamfund og lignende institutioner, bygget paa et religiøst grundlag, verden eier idag, er ikke med nøiagtighet godt at si, men en for faa aar tilbake offentliggjort statistik nævnte tallet 896 som et daværende rigtig uttryk.

Forøvrig er det for menneskene i almindelighet uten betydning enten man vet dette eller ei; derimot er det andre ting, i forbindelse med samme, som for tusener av mennesker vil være av større interesse at vite for at kunne komme i besiddelse av en nogenlunde klarhet med hensyn til tidens religiøse spørsmaal.

Naar vi nu vet at det er saa mange hundrede religiøse sekter og partier vil ganske naturlig et spørsmaal forme sig i vore tanker, nemlig: «Er dette en følge av tidsaanden, eller har det bestandig været like meget forvirring i denne retning?» Svarene kan bli flere og forskjellige efter det individuelle individs opfatning, men behøver vi kun at henvise til Bibelen, hvor mange beviser kan hentes for at overtyde os om at vildfarelsen er blit pleiet siden lange tider før Jesus Kristus kom hit til jorden iklædt en menneskelig skikkelse. Vi kan saaledes læse om Elias, profetens duel med «Baals prester» der de ønsker stadfæstet hvem som er den sande Gud. Herav forstaar vi at menneskene dyrket saadanne bud som er menneskebud, at de var avvegne fra den rette vei. Men for at

øine bunden, kan vi blot læse om «de første menneskers fald», vore første forældre i Edens Have, og naar vi lar tiderne fremover fra den tildragelse passere revy for vore tanker, saa vil vi forstaa at med syndens debut paa jorden tok menneskene sig fore at dyrke fabler, istedenfor den sunde lære som var dem overlevert av deres eneste og rette fader.

Men for at komme tilbake til begyndelsen, har ikke vor himmelske fader, «frelsningsplanens arkitekt», fortalt sine barn, menneskene, hvordan hans kirke eller menighet skal se ut, hvilke kjendetegn vi kunde ha at holde os til for at være overbevist om dens egthet? Jo, og med saa tydelige, karakteristiske træk saa ikke en daare behøver at ta feil. Disse karaktertræk indbefatter visse nødvendige embedsmænd, ordinanser, gaver og kræfter, samt utallige velsignelser der alt tilsammen danner rammen om «Jesu Kristi Kirke». Rigtignok fortæller det Gamle Testamente mindre om kirkens organisationsbasis, men allikevel ved aandens veiledning og den sunde fornufts bistand maa vi forstaa, at den lære som Noah prædiket utrættelig i 120 aar, som alle Guds profeter, Moses, Israels folks leder indbefattet, lærte folkene i de dager, var den selvsamme lære som Frelseren i senere tider kom og forbauset sine samtidige med. Skriften fortæller os at Gud er evig og uforanderlig, uten omskiftelse, en evig omgang. En naturlig slutning eller følge av samme maa da bli at som Gud er maa hans evangelium være, uten forandring eller omskiftelse. Paulus fortæller os i brevet til Efeserne 4 kap. at der er kun «en herre, en tro, en daab, en Gud, alles Fader» o. s. v., og i brevet til Galaterne sier han videre: «At han undrer sig over, at I saa snart vender eder bort fra ham som kaldte eder ved Kristi naade til et andet evangelium, skjønt der ikke er noget andet, der er bare nogen som forvirrer eder og vil forvrænge Kristi evangelium» (1. kap. 6—9 vers). Kan der føres tydeligere tale, kan menneskene ta feil av dette?

Det selvsamme evangelum hvis grundtrin er tro, omvendelse, daab ved begravelse i vand til syndernes forladelse, haandspaalæggelse for den Helligaands gave, ak-

Drammens søndagsskole.

kurat slik som av Peter forkyndt paa pinsefestens dag. Og lignende beviser kan fremføres i stort antal ut av Bibelen ved de forskjellige mænd som Frelseren selv kaldte og iklædte guddommelig fuldmagt. Trods denne Skriftens tydelige tale der kun skal forstaaes paa en maate, finder menneskene allikevel veier utenom, og hvorledes? Jo, for det som Paulus fortæller os i Kor.: «At bokstaven ihjelslaar, men aanden levendegjør.» Dette er en saa fuldkommen korrekt forklaring paa de mange sekters eksistens som Paulus kunde gi den, ledet av Guds aand. Denne paastand er like gyldig idag, for ved samtaler kan vi ofte steile naar vi er vidne til hvorledes bokstaven ihjelslaar for enkelte, der de forvrænger skriftens mening fuldstændig. Majoriteten av menneskene idag farer vild av den aarsak at de lar andre tænke for sig istedenfor at reflektere selv, endskjønt de er utrustet med det samme pund, de vil være uten ansvar, men desværre der vil komme en dag enten her i livet eller senere, da dette vil gaa op for dem i hele sin betydning og staa anklagende for dem. Det vil bli en trist dag i alle tilfælder, men om den kommer her i livet, kan der endda gives en anledning til at bøte paa det forsømte, og lykkelig blir den som er saa heldig; men for dem som vaagner op paa den anden side graven og ser tilbake, ser den tapte anledning, for dem blir det meget tungt. Nu, «kjendetegnet» paa Guds, eller Jesu Kristi Kirke, er «et stort», inklusive mange mindre, men det som burde være det overbevisende for alle granskere og sandhetssøkende, er de embedsmænd hvormed den er organisert. Vi læser i 1. Kor. 12. kap. 28. v. «at Gud satte i menigheten først apostler, for det andet profeter, for det tredje lærere, saa kraftige gjerninger, saa naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, forskjellige slags tunger». Og for at stadfæste dette paa en endda tydeligere maate, kan vi slaa op i vor Bibel og ogsaa læse Efeserbrevet 4. kap. 11—13 vers, saa vil vi se at disse embedsmænd skulde være i menigheten indtil vi alle naar frem til enhet i tro paa Guds Søn o. s. v.

Gives der da kirkesamfund paa jorden idag som er

organisert med forannævnte embedsmænd og hvor findes de?

Vi kan overlate til granskeren selv at besvare spørsmaalet, men det er kun en kirke paa jorden som karakteriseres ved disse mænd idag, og navnet paa den er «Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige», populært kjendt som «Mormonkirken».

Denne er den eneste som virkelig har retten til at bære dette navn og eie dette kjendetegn, det var den kirke den unge Joseph Smith blev kaldt til at oprette formedelst guddommelig myndighet i aaret 1830 den 6. april, og det er den kirke, som trods uophørlig motstand fra verdens barn, ledet av Lucifer, allikevel fortsætter at rulle fremover jorden, symbolisert med «stenen som Daniel fortæller Nebukadnesar om, der slog til billedet og knuste det, og stenen blev til et stort berg og opfyldte jorden.» Gjennem denne kirkes ordinanser erholdes «evig liv», Guds herligste klenodie, en evig velsignelse fra verdens Frelser og Forløser.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Atter finder vi, at den hele skole av vantro forfattere opholder og forsvarer de største forbrydelser. Bradlaugh, Englands ledende gudsfornegter, erklærer, at «et menneske kan ikke mere dadles for tilfredsstillelse av vellyst eller vrede end for tørst og søvnighet». Hume, hvis argumenter saa ofte benyttes av amerikanske vantro, lærer at «menneskene maa tilfredsstille alle kjødets lyster for at nyte fuld fordel av livet». Lord Chesterfield, en anden fremstaaende vantro, belærer ved brev, der var beregnet paa offentliggjørelse, sin søn i kunsten at forføre kvinder som en del av den høiere utdannelse.

Ei heller er karakteren av de vantro bedre end deres lærdommer. Ta f. eks. Thomas Paine, forfatteren av «The

Age of Reason», hvis fødselsdag aarlig helligholdes, og som de vantro fremsætter som et mønster for de unge. Nogen utdrag at et brev, som er skrevet av hans vantroende medarbeider, William Carver, kan maaske være av interesse.

New Rochelle den 2. december 1803.

Hr. Thomas Paine.

Min herre!

Jeg mottok Deres brev, dateret den 25. sidstleden og ved nøiagtig at undersøke dets indhold opdaget jeg at De hadde tat den elendige utflugt at lyve til Deres forsvar. De sier at De betalte mig fire dollar om uken for kost og losji, mens De var hos mig indtil den 1. juni f. a., paa hvilken dag jeg ifølge Deres ordre førte Dem fra Rochelle til New York. Det er heldig for mig at jeg har et levende vidne som saa, at De betalte mig fem guinear og ikke mere i min butik ved Deres avreise den gang. Nu, da De har midler, hvorfor betaler De mig ikke resten? De sa, at De vilde ha git mig mere, men at De ikke hadde mere hos Dem. De sa ogsaa at De hadde forsynet Dem selv med drikkevarer, mens De bodde hos mig, men De burde ha sagt, at De kun kjøpte en liten del av det brændevin De drak op i løpet av Deres ophold hos mig. Denne del kjøpte de av John Fellows; den bestod av en kurvflaske som indeholdt fire galloner cognac, og den varte ikke tre uker. Dette kan bevises, og det er ikke min hensigt at si noget som jeg ikke kan bevise, ti jeg anser sandheten som en kostelig perle. Det er et velbekjendt faktum, at De, naar De til forskjellige tider opholdt Dem hos mig, drak en flaske brændevin om dagen paa min bekostning, foruten den ovennævnte cognac, og dog var De syk de sidste 14 uker. Var det ikke et tilstrækkelig kvantum til middags- og aftensmat? . . . Jeg har ofte undret mig over at en fransk dame med tre barn skulde forlate Frankrike og sin familie for at følge Thomas Paine til Amerika. Hvis jeg vilde reise til mit fødeland, England, og ta en anden mands hustru og hans tre barn fra ham og efterlate min egen hustru og

barn i dette land, vilde det da ikke av alle rettænkende mennesker ansees for en forbrydersk handling?»

En saadan moralitet hersker blandt dem, der fordømmer Bibelen som en umoralsk bok og bespotter aabenbaringens Gud som uværdig til at ophøies og tilbedes. Ikke engang Paines venner hadde forsøkt at benegte egtheten av dette og andre brever, der tydelig kan vise hans private karakter. (For videre oplysning se «Discussion between Dr. Berg and Mr. Barker», utgit av W. S. Young, Philadelphia, 1854).

Engang i den nyere tid hadde en nation leilighet til at vise verden et eksempel paa en vantro republik. Bibelen blev offentlig brændt. Døden erklærtes for at være evig søvn; Gud erklærtes for at være en fabel; sabbaten avskaffedes og gudsdyrkelse fordømtes. Og hvad blev følgen? Revolution efter revolution utbrøt. Tusener, ja millioner av Frankrikes sønner dræptes i de paafølgende kriger. Bølge efter bølge av blod rullet gjennem Paris' ugudelige gater, og folket klædtes i sorg fra den ene ende av landet til den anden.

I de Forenede Staters frihetserklæring sies der: «Menneskeslegten har av den store skaber faat visse uavhængige rettigheter». Det er vel sagt; ti Guds lov er den eneste faste og sikre grundvold for menneskenes rettigheter.

6. kapital.

Det nye teatamentes gyldighet, bevist ved indre vidnesbyrd.

Tro hviler paa kjendsgjerninger, overtro paa teorier. Tro forøkes ved intelligens, overtro ved uvidenhet. Tro indbyder til undersøkelse, for derved styrkes den; overtro søker at undgaa den som farlig for dens eksistens. Tusener kan bære vidnesbyrd om sandheten av Frelserens ord: «Dersom nogen vil gjøre hans vilje, han skal kjende, om lærdommen er av Gud, eller om jeg taler av mig selv». Dog, omgit som vi er av skepticisme og sofisteri av enhver slags, er det godt at være forberedt paa forsvar mot ilden av de ugudeliges kastevaaben og paa at møte dem med deres egne argumenter og, likesom den ungdom-

melige David gjorde ved Goliath i gamle dager, avhugge det pralende, gudsfornegtende, gigantiske hode med deres eget sverd. (Forts.)

Korrespondanse*).

Narvik, 25—5—1922.

Missionspræsident Aug. S. Schow.

Kjære broder og ven!

Da jeg gaar ut fra, at det vil interessere Dem at motta nogen ord herfra, tillater jeg mig at oversende nærværende, idet jeg kan meddele at vi regelmæssig mottar «Morgenstjernen» og er meget interessert for dens trivsel og fremgang. Vi har 9 abonnenter paa den her i Narvik, men haaber efterhaanden at forskaffe utbredelse for den blandt endnu flere, idet vi regner med at vort venne- og søskendetal vil forøkes, og dermed ogsaa abonnentantallet paa vort organ.

Her er sikkert mange som interesserer sig for evangeliet, og som uten tvil med tiden vil annamme det; men en stor hindring for dets fremgang stiller sig iveien, idet det paa grund av bolignøden er saa vanskelig at opnaa forsamlings- eller møtelokale.

Narvik er absolut Norges daarligste by hvad angaar at opnaa plads for avholdelse av møter.

Vore søskende er ogsaa meget daarlig stillet paa boligomraadet, saa det er endog vanskelig at faa avholde husmøter.

Jeg ønsker ikke hermed at avskrække Dem, ifald De har bestemt Dem for en Nordlandsreise isommer. Vi maa da idetmindste forsøke at arrangere nogen møter, hvis De kommer, og haaber det maa lykkes for os at opdrive passende møtelokale i saa tilfælde.

Vi feirer idag mindet om vor Frelsers himmelfart, og forsøker i fantasien at være vidne til hin scene dengang

*) Har staat over grundet pladsmangel.

han stod paa Oljebjerget omringet av sine specielle vidner og talte belærende og opmuntrende ord til dem. Jeg tænker de allesammen følte sit sind betynget ved utsigten til nu at bli stedt alene.

Efter vel 3 aars forløp siden hans fremtræden som offentlig lærer og forkynder av Guds rike, finder vi ham nu paa Oljebjerget ifærd med at ta avsked med sine apostler.

I disse aar hadde han været deres leder og forsvarer, hos hvem de hadde søkt raad og tilflugt i saa mange haarde situationer.

Blandt de trøstende ord han talte til dem, gir han dem det løfte at de skulde erholde kraft fra himmelen, idet den Helligaand skulde bli utgydt over dem og være deres veileder under deres senere vandel.

Hvorledes dette senere opfyldtes, vil jo være bekjendt, og det vil altid staa som et levende bevis gjennem slegtene, at den som Herren forlener med kraft og aand, er istand til at utføre det mest utrolige i verdens øine.

Vi haaber oprigtigen, kjære broder, at De besøker os i sommer, idet De nok vil forstaa at vi lever meget avsondret, og som saadanne imøteser vi med interesse et eventuelt besøk, da dette vil bringe os glæde og opmuntring.

Med hilsen til «Morgenstjernens» læsere og Dem selv fra søskende og venner her nord, tegner jeg med med agtelse Deres broder. *Emil Evensen.*

Daab.

I Trondhjems gren blev Lilly Haarsgaard døpt den 29. juni av præsident Erastus Johnsen.

— — —

I Drammens gren blev følgende personer døpt: Kristian Holmen og Arne Thorbjørn Johansen. Handlingen utførtes av forstander George A. Widsten og ældste Kristian Johansen.

— — —

I Kristiania gren blev følgende personer døpt: Amalie Wilhelmsen, Inga Emilie Haagensen, Bolette Sophie Jensen, Charles Morten Eriksen, Rachel Antonie Kristiansen og Lars Jørgen Gundvald Larsen.

Daaben utførtes av ældsterne Otto Gebhardt og Eyolf Larsen.

Efter daabshandlingen blev haandspaalæggelse meddelt. Der var bøn, sang og nogen opmuntrende ord til de tilstedeværende. Mange søskende og venner var tilstede.

Joh. Aab. 14. k. 6 v.

Mel.: Priser Profeten.

Frafaldets mørke laa tungt over jorden,
Menneskeslegten var borte fra Gud.
Borte var fuldmagt og prestedoms orden,
Indtil det lød dette himmelske bud:

Kor: «Gud har paany aapnet sandhetens veie,
Opreist sin kirke blandt slegter paa jord,
Og hver som vil faar nu fred til sit eie
Som sig omvender og døpes og tror.

Himlen blev aapnet og skyene spredtes,
Ned gjennem luften Guds engel nedfor;
Bragte Guds bud der saa længe var borte,
Endt blev vankundighetstider paa jord.

Nu Zions sønner med prestedoms orden
Gaar ut i verden, er «kaldet av Gud».
Og til de længtende slegter paa jorden
Ropes nu ut dette liflige bud.

Ut over verden nu budskapet lyder,
Kalder paa gammel, og kalder paa ung.
Israels slegter paany sig nu fryder,
Bortfaldt er dogmenes byrde saa tung.

Syndfulde verden i laster nedsunken,
Bøi dig i støvet for Israels Gud.
Vær for din salighet ei længer lunken,
Hør dette rop som fra Zion gaar ut.

Gustav G. Risan.

INDHOLD:

Er sjælens frelse av større værdi end rigdom og ære 208	Filosofien av evangeliet . . 219
De ti husholdningsbud . . 214	Korrespondanse 222
Kjendetegnet 215	Daab 223
Drm.s søndagsskole (bill.) . 217	Joh. Aab. 14 k. 6. v. (sang) 224

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.